

Publicerad 2016-11-08 10:53 av Julian Carax

Visa vid Liedbergsgatans slut

När solen sjunker i väster
Då drunknar jag i öst
Sen sista jag varit älskad
Tycks dimmor gett mig tröst
När tårar faller som regnet
Är hjärtats vilja som störst
Säg, finns det en vilja större
Än ett brustet hjärtas törst?

Jag har knackat på hennes fönster
Men ingen har kommit ut
Slängt flaskpost ut i natten
Förträngt att det är allt är slut
Tagit ton för döva öron
Från ett rossligt bröst
Säg, finns det en vilja större
Än ett brustet hjärtas törst?

Hon sa att hon kanske återvänder
Jag log och svalde hennes lögn
Ensamhet flinar mot oss alla
Det är bara att flina tillbaks
Lyckan kommer väl en dag
Till en hund som jag

Det är inte långt till England
När någon väntar dig
Någon kysser hennes läppar nu
Långt från stan och mig
Jag spottar blod i vägarnas grus
Drar knivar ur mitt bröst
Säg, finns det en vilja större
Än ett brustet hjärtas törst?

Hallelujah, jag är frisk nu
Inga bittra tårar mer
Hundratusen volt genom själen
Blue skies, är allt jag ser
Öppna sår blir vackra ärr till slut

En hemlig sympati

Fan, det finns nog inget bättre ändå

Än att ensam vara fri

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Julian Carax med Poeter.se id #75998 innehar upphovsrätten